

מקור המאמר בזוהר פרשנות יתרו דף ח' ע"ב

בַּיּוֹם הַשְׁבָת, בְּסֻעֻודה
הַשְׁנִיה כְּתוּב אֶזְרָעֵל עַל
ה'. עַל ה' וְדָאי. שָׁאוֹתָה
שְׁעוֹה גָּגָלָה הַעֲתִיק הַקָּדוֹש,
וְכָל הַעֲולָמוֹת בְּשִׁמְתָה,
וְהַשְׁלִimoת וְהַחֲדוֹה שֶׁל
הַעֲתִיק אָנוּ עֹשִׂים, וְזֹהִי
סֻעֻודתָה וְדָאי.

בְּסֻעֻודה הַשְׁלִישִׁית שֶׁל
שְׁבָת כְּתוּב וְהַאֲכָלָתִיךְ נְחַלֵת
יַעֲקֹב אָבִיךְ. זֹהִי הַסֻּעֻודה
שֶׁל זְעִיר אָנְפִין שַׁהוּא
בְּשְׁלִimoת. וְכָל שְׁשָׁת הַיָּמִים
מִאָתָה שְׁלִimoת מִתְבְּרָכִים.
וְצִרְיךְ אָדָם לְשַׁמַח בְּסֻעֻודתָה
וְלַהֲשִׁlimים הַסֻּעודות הַלְלוֹ,
שְׁהַן סֻעֻודות הַאֲמוֹנָה
הַשְׁלִמה שֶׁל זָרָע קָדוֹש שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שַׁהֲאֲמוֹנָה הַעֲלִיוֹנָה
הִיא שְׁלַחְם וְלֹא שֶׁל עַמִּים
עַובְדִי עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים
וּמְזּוֹלֹת. וּמְשׁוּם כֵּה אָמָר,
(שמות לא) בְּנֵי וּבְנֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל.

בָּא וּרְאָתָה, בְּסֻעֻודות הַלְלוֹ
נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם מִהִיכָל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם
אֶחָת מֵהֶם, מִרְאָה פָגָם לְמַעַלָה, וּמִרְאָה אֶת עַצְמוֹ שֶׁאֵינוֹ מִבְנֵי

בְּיוֹמָא דְּשַׁבְתָא, בְּסֻעֻודתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישועה נה)
אֶזְרָעֵל עַל יְיָ. עַל יְיָ וְדָאי. דְּהָהִיא
שְׁעַתָּא אַתְגָּלִיא עַתִּיקָא קְדִישָא, וּכְלָהו עַלְמִין
בְּחִרוּתָא, וּשְׁלִימָו וְחִדּוֹתָא רַעַתִּיקָא עַבְגִּינָן,
וּסֻעֻודתָא דִילִיה הִיא וְדָאי.

בְּסֻעֻודתָא תְּלִיתָה דְּשַׁבְתָא, בְּתִיב וְהַאֲכָלָתִיךְ
נְחַלֵת יַעֲקֹב אָבִיךְ. דָא הִיא סֻעֻודתָא
דְּזִיעִיר אָפִין, דְּהַיִו בְּשְׁלִימָוֹתָא. וּכְלָהו שִׁיחָה יוֹמִין,
מִהֵּוּא שְׁלִימָוֹ מִתְבָרָכָן. וּבְעֵי בָר נְשׁ לְמַחְדֵי
בְּסֻעֻודתִיהָ, וְלֹא שְׁלָמָא אַלְין סֻעֻודתִי, דְּאִינּוֹן
סֻעֻודתִי מִהִימְנוֹתָא שְׁלִימָתָא, דְּזֹרְעָא קְדִישָא
דְּיִשְׂרָאֵל, דִי מִהִימְנוֹתָא עַלְאָה, דְּהָא דִילָהָזָן הִיא,
וְלֹא דְעַמִּין עוֹבְדִי עַבּוֹדָת בּוֹכְבִים וּמְזּוֹלֹת. וּבְגִינִי
כֵּה אָמָר, (שמות לא) בְּנֵי וּבְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

תָא חֹזֵי, בְּסֻעֻודתִי אַלְין, אַשְׁתָמֹדָעָן יִשְׂרָאֵל,
דְּאִינּוֹן בְּנֵי מֶלֶכָא. דְּאִינּוֹן מִהִיכָלָא
דְּמֶלֶכָא, דְּאִינּוֹן בְּנֵי מִהִימְנוֹתָא, וּמִאן דְּפָגִים
חר סֻעֻודתָא מִצְיָהָו, אַחֲזֵי פְגִימָוֹתָא לְעַילָא,

נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם מִהִיכָל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם
אֶחָת מֵהֶם, מִרְאָה פָגָם לְמַעַלָה, וּמִרְאָה אֶת עַצְמוֹ שֶׁאֵינוֹ מִבְנֵי

וְאַחֲרֵי גְּרָמִיה דָּלָאו מַבְנֵי מֶלֶכָא עַלְאָה הָוֹא,
דָּלָאו מַבְנֵי הַיכָּלָא דְּמֶלֶכָא הָוֹא דָלָאו מַזְרָעָא
קְדִישָא דִּיְשָׁרָאֵל הָוֹא. וַיַּהֲבִין עַלְיהָ חִוְמָרָא
דַּתְּלַת מַלְיָן, דִינָא דְגִיהָנָם וְגו'.

וְתָא חִיזָא, בְּכָלְהוֹ שָׁאָר זְמִינָן וְחָגִינָן, בְּעֵי בָּר נְשָׁ
לְחָדִי, וְלִמְחָדִי לְמַסְכָנִי. וְאֵי הָוֹא חָדִי
בְּלְחוֹדוֹי, וְלֹא יְהִיב לְמַסְכָנִי, עַזְנְשִׁיה סְגִי, דְּהָא
בְּלְחוֹדוֹי חָדִי, וְלֹא יְהִיב חָדוֹ לְאַחֲרָא. עַלְיהָ כְּתִיב,
(ולאכ' ב) זְוִירִיתִי פְּרֶשׁ עַל פְּנִיכֶם פְּרֶשׁ חָגִיכֶם. וְאֵי
אִיהָו בְּשִׁבְתָּא חָדִי, אָפָעַל גַּב דָלָא יְהִיב לְאַחֲרָא,
לֹא יְהִבֵּן עַלְיהָ עַזְנְשָׁא, כְּשָׁאָר זְמִינָן וְחָגִינָן, דְּכְתִיב
פְּרֶשׁ חָגִיכֶם. פְּרֶשׁ חָגִיכֶם קָאָמָר, וְלֹא פְּרֶשׁ
שִׁבְתָּכֶם. וְכְתִיב (ישעה א) חְדִישִׁיכֶם וּמוֹעֲדִיכֶם שְׁנָאָה
נְפָשָׁי. וְאַלּו שִׁבְתָּה לֹא קָאָמָר.

וּבְגִינִי כֵּה כְּתִיב, בְּגִינִי וּבְגִינִי יִשְׂרָאֵל. וּמְשִׁום
דְּכָל מִהִימְנוֹתָא אֲשִׁתְבָּח בְּשִׁבְתָּא, יְהִבֵּן
לֵיה לְבָר נְשָׁמְתָא אַחֲרָא, נְשָׁמְתָא עַלְאָה,
נְשָׁמְתָא דְּכָל שְׁלִימָו בָּה, כְּדוֹגָמָא דְעַלְמָא דְאָתָי.
וּבְגִינִי כֵּה אַקְרֵי שִׁבְתָּה. מַהו שִׁבְתָּה. שְׁמָא דְקִוְדְשָׁא
בְּרִיךְ הָוֹא. שְׁמָא דְאִיהָו שְׁלִים מַכְלָ סְטוֹרוֹי.

מַה זה שִׁבְתָּה? שֵׁם שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הָוֹא, שֵׁם שֶׁהוּא שְׁלִים

הַכָּל הַמֶּלֶךְ, וְשָׁאַינוֹ מַזְרָעָ
קְדוּשָׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּנוֹתְנִים
עַלְיוֹ חָמָר שֶׁל שְׁלַשָּׁה דִּבְרִים
- דִין הַגִּיהָנָם וְכו'.

וּבָא רָאָה, בְּכָל שָׁאָר
הַזְּמִינִים וְהַחֲגִים צְרִיךְ אָדָם
לְשִׁמְחָה וּלְשִׁמְחָה אֶת הַעֲנִים,
וְאֵם הָוֹא שִׁמְחָה לְבָדוֹ וְלֹא
נוֹתֵן לְעֲנִים - עַגְשׁוֹ רַב,
שְׁחָרִי לְבָדוֹ שִׁמְחָה, וְלֹא נֹתֵן
שִׁמְחָה לְאַחֲרָה. עַלְיוֹ כְּתוּב
(מלאכ' ב) זְוִירִיתִי פְּרֶשׁ עַל
פְּנִיכֶם פְּרֶשׁ חָגִיכֶם. וְאֵם הָוֹא
שִׁמְחָה בְּשִׁבְתָּה, אָפָעַל גַּב
שְׁלָא נֹתֵן לְאַחֲרָה - לֹא
נוֹתְנִים עַלְיוֹ עַגְשׁוֹ כְּבָשָׂאָר
הַזְּמִינִים וְהַחֲגִים, שְׁכָתוּב
פְּרֶשׁ חָגִיכֶם. אָמָר פְּרֶשׁ
חָגִיכֶם, וְלֹא פְּרֶשׁ שִׁבְתָּכֶם.
וְכְתִוב (ישעה א) חְדִישִׁיכֶם
וּמוֹעֲדִיכֶם שְׁנָאָה נְפָשָׁי. וְאַלּו
שִׁבְתָּה לֹא אָמָר.

וּמְשִׁום כֵּה כְּתוּב בְּגִינִי וּבְגִינִי
בְּגִינִי יִשְׂרָאֵל. וּמְשִׁום שְׁכָל
הַאֱמֻנוֹתָה נִמְצָאת בְּשִׁבְתָּה,
נוֹתְנִים לְאָדָם נְשָׁמָה אַחֲרָת,
נְשָׁמָה עַלְיוֹנָה, נְשָׁמָה שְׁכָל
הַשְּׁלִימּוֹת בָּה, כְּדִגְמַת הַעוֹלָם
הַבָּא. וּמְשִׁום כֵּה נִקְרָאת שִׁבְתָּה.
מַכְלָ צְדָקָיו.

אמר רבי יוסי, ודאי כה הוא. אווי לאדם שלא משלים את שמחה המלך הקדוש. ומה שמחתו? אלו שלוש הסעודות של האמונה, של אברהם יצחק ויעקב כלולים בהם, וכלם שמחה על שמחה, אמונה שלמה מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מתעטרים האבות, וכל הבנים יונקים, מה שאין כו בכל שאר החגיגים והזמנים. ביום זהה רשי עלי הגיגנים נחים. ביום

אמר רבי יוסי, ודאי כה הוא. ווי לייה לבך נישן דלא אשלים חדותא דמלכא קידישא. ומאן חדותא דיליה. אלין תלה סעודתי מהימנותא. סעדתי דאברהם יצחק ויעקב כלוון בהו. ובלהו חדו על חדו מהימנותא שלימוחא, מבל טרוי.

תאנא, בהדין יומא מתעטרן אבהו, וכל בגין יגינן, מה דלאו הבי בכל שאר חגין יומאי. בהדין יומא, חיביא דגיהם נייחין. בהדין יומא, כל דיגין אתביבין, ולא מתערין בעלמא. בהדין יומא אוריתא מתעטרא בעטראין שלימין. זהה כל הדינים נכפים ולא מתעטרים בעולם. ביום זהה המתורה מתעטרת בעטרות שלמות.

ספר אור הזוהר (עמ"ד 315)

ואני בשאני לעצמי, הרי מיום שכחתי באור השם ותברך להתבונן מעט בספר הקדוש הזה, לא על כל לבי לחקיר ביחסו, והוא מטעם פשות, כי לפי תכנו של הספר עלה בלבי מעלה יקר התנא רבי שמעון בן יוחאי לאין ערוך יותר על כל התנאים הקדושים, ואם היה מתריר לי בברור נמור שמחברו הוא שם אחר, בגין רבי משה די ליאון זכרונו לברכה וכבודה, הרי או היה גדול אצל מעלה האיש רבי משה די ליאון זכרונו לברכה יותר מכל התנאים הקדושים, וגם רבי שמעון בן יוחאי בכללם. אמם באמת לפי מדרת עמק הכמה שבספר, אם היה מזא בא ברור, שמחברו הוא אחד מארבעים ושמונה הנביאים, היה זה מקבל על לבי ביותר מליחסו לאחד מתנאים, ומכל שכן אם היה מזא שמשה רבינו קיבל אותו מהר שני מהשם יתברך עצמו, או היה שוכנת דעתך לנמר, כי לו נאה ולפיכך, כיון שכחתי לערכ באור מספיק השווה לכל בעל עיוון, להבין מעט מה שכתוב בו בספר, אני חושב שכבר נפטרתי זהה לנמי מלטרח עוד ולהבניש עצמו בחקירה הזאת, כי כל משפטך בזוהר לא יוכל להסתפק עוד שמחברו יוכל להיות איש פחות במעלה מהתנא רבי שמעון בן יוחאי הקדוש.

אנו לפי זה נשאלת השאלה, למה לא היה נגלה ספר הזוהר לדורות הראשונים, שבלי ספר היו חסיבים במעלה יותר מדורות האחרונים והיו ראויים לו יותר, ויתר עם זה יש לשאל למה לא נגלה באור ספר הזוהר עד האר"י זכרונו לברכה, ולא למכללים שקרומו לו. וחתימה העולה על כלנה, למה לא נגלו באור דברי האר"י זכרונו לברכה ודברי הזוהר מיימי האר"י זכרונו וזה וען בקדמת ספר פנים מסבירות על חייהם באות ח' דבר המתחילה ואיתה, עין שם, ונשאלת השאלה, הבי אפשר דברי.

התשובה היא, כי העולם במשך זמן קיומו של שיתא אלף שנים, הוא כמו פרצוף אחד שיש לו נ' שלישים, ראש תוד וסוף, דהיינו ח' ח' ח' נה"י [חכמ"ה בין'ה דעת'ת, חס"ר גבור'ה תפאר'ת, נצ"ח הו"ד יסוד'ך].

ספר אור הוחר (עמוד 316)

זה שאמרו זכرونם לברכה שת אלפים תהו שת אלפים תורה ושתי אלפים ימות המשיח (סנהדרין צ"ז), כי בשתי אלפים הראשונים שהם בבחינת ראש וחב"ד היו האורות מועטים מאד, והיו נחשים לבחינת ראש בלי גוף, שאין בו אלא אורות דגש. כי יש ערך הפוך בין כלים לאורות, כי בכלים הפלל הוא, שהכלים הראשונים גנדיים בכל פרצוף מתחילה. ונמצא, כל עוד שאין בכלים רק העילונים לבה, דהיינו בכלים התחרותניים מתלבשים בפרצוף מתחילה. וזה שאמור תוארו, שאורות הוא להפה, התחרותניים מתלבשים בפרצוף מתחילה. ובשתי אלפים השניים של העולם, דהיינו בכלים דח"ד, יורדים שם לתחלשב רק אורות דגש, שהם האורות התחרותניים ביותר. וזה שאמרו על שתי אלפים ראשונים שהם בבחינת תהה. ובשתי אלפים השניים של העולם, דהיינו בכלים דח"ת דכלים, ירד ותלבש אור הרוח בעולם, שה"ס תורה. ועל בן אמרו על שתי אלפים האמורים שהם תורה. ובשתי אלפים האחרונים הם נה"מ [נצח ה"ס יסוד מלכו"ת] דכלים, ועל בן מתלבש בעולם בזמן שהוא או רגשה, שהוא האור יותר גדול, ועל בן הם ימות המשיח.

גם הירך הוא בכל פרצוף פרט, שבכלים דח"ד חנ"ת עד החה"ש, האורות מכם, ואינם מתחילהם להאריך הסדרים המגליים, שפירושו התגלות חכמה עליונה, אלא מהיה ולמטה, דהיינו בנח"מ שלו. והוא הסבה שטפרם התחלו להתגלות הכלים דנח"מ בפרצוף העולם, שהם ב' אלפים האחרונים, היהת חכמת הוחר בכל וחכמת הקבלה בפרט מכפה מן העולם, אלא ביום הארץ זכרונו לברכה, שכבר נתקרב ומונ השלם הפלים שמחיה ולמטה, נתגלה א"ז הארצת חכמה העליונה בהעלם על ידי נשמת האלקין רבי יצחק לזריא זכרונו לברכה, שהיה מוכן לקבל האור הגדול היה. ועל בן גלה העקרים שבספר הוחר וגם חכמת הקבלה, עד שהעמיד באדר כל הראשונים שקרמו. ועם כל זה בינו שהכלים האלה עוד לא נשלו לגמרא (שהוא נפטר ביום ה' אלפים של"ב בנו רע), על בן לא היה העולם עוד ראי שיתגלו דבריו, ולא היה דבריו הקדושים אלא קניון ליחידי סגלה מועטים, שלא נתנה להם הרשות לנלוות בעולם. וכעת ברוינו זה, אחר שכבר קרובים אלו לגמרא ב' אלפים האחרונים, לפיכך נתנה עתה הרשות לנלוות דבריו זכרונו לברכה ודברי הוחר בעולם בשעור חשוב מאד, אפילו שמרונו זה ואילך יתחילו להתגלות דברי הוחר בכל פעמי יותר ויותר, עד שיתגלה כל השעור השלם שבhapeין השם ותברך. (הකמת ה"סלים" לספר הוחר)

אבל אם חס ושלום להפה, שהאדם מישראל, משפט מועלט פנימיות התורה וסודותיה, הדינה בדרכיו נשומותינו ומדרגנותינו, וכן בחילך השכל וטעם מצוה, קלפי מועלט חיצונות התורה הדינה בחילך הפעשה בלבד. ואילך אם עוסק פעם בפנימיות התורה, הרי הוא מחייב לה שעה מועטה מזמן, בשעה שלא יום ולא לילה, כמו שהיתה חס ושלום, דבר שאין צריך בו, הוא נמצאו גורם בזאת להשפיל ולהזיר מטה מטה את פנימיות העולם, שהם בני ישראל, ולהניבר את חיצוניות העולם עליהם, שהם אמות העולם, ושפלו ויובו את בני ישראל בבר מיטר בעולם, ואין לעולם חפץ בהם חס ושלום. (הarendra ה"סלים" לספר הוחר)

הם עושים כל החרבנות והשחיתות האימהים, שבני דורנו היו עדי ראהיהם, השם ישרנו מאין ואילך... וכל ירידתם של בני ישראל, הם מחמת שעוזו את פנימיות התורה, והשפלו מועלטה מטה מטה, ועשויו אותה כמו היה חס ושלום דבר שאין צריך בו כלל. (הarendra ה"סלים" לספר הוחר)

אויהם לאותם אנשים הגורמים, שרוחו של משיח יסתלק וילך לו מן העולם, ולא יוכל לשוב לעולם, שהמה הם העושים את התורה ליבשה, בלומר בלי ממשו לחולות ששל שלול ודעתי, כי מצלטנים רק בחילך הפעשי של התורה, אין רצים להשתREL להבוי בחקמת הקבלה, לידע ולהשכיל בסודות התורה וטעם מצוה. אויהם שהם גורמים במעשייהם הללו, שהיו עניות וחרב וחמס ובהז והרינות ותשמרות בעולם. (הarendra ה"סלים" לספר הוחר)